

foranstaltninger havde *betrådt planøkonomiens vej*, men ikke fundet frem til en god form for planøkonomi. Han udtalte bl. a.:

„God planøkonomi må bygge på en virkelig analyse, hvor den eller de produktionsgrene findes frem, der ikke er rentable og derfor skaber de økonomiske vanskeligheder. Finder man frem til disse produktionsgrene eller -områder, må det næste vel være at finde ud af, om det overhovedet er muligt at genskabe rentabiliteten på disse områder og, hvis det er det, så at finde de midler, der rigtigt anvendt kan skabe bedre tilstande.“

Efter at have kritiseret en række af de foreslåede foranstaltninger kom ordføreren ind på den lige afsluttede *produktionsstrejke*, som han betegnede som pression over for regeringen. Han sluttede med at udtale, at man nok kunne lade være med at vedtage disse lovforslag, men at man næppe kunne gøre det uden at udløse begivenheder, hvis rækkevidde ingen kunne overskue; han kunne derfor give sit partis tilslutning til en ordning inden for den beløbsramme, regeringen havde måttet gå med til, hvorimod han måtte tage forbehold med hensyn til fordelingen.

Jens Chr. Christensen (V), der gav en oversigt over de vanskeligheder, landbruget mødte i form af stigende omkostninger og samtidig svigtende priser på såvel eksportmarkederne som hjemmemarkedet, følte heller ingen glæde ved de foreslåede tilskudsordninger. Han udtalte bl. a.:

„Skulle det ikke være muligt at gennemføre en lovgivning, der ville være sundere og tillige mere retfærdig? Jeg tænker her først og fremmest på hjemmemarkedspriserne. Det må efter min mening være rimeligt og naturligt, at enhver vare bliver forhandlet til sin kostpris. Det må gælde inden for landbruget såvel som for handel og industri, at de udgifter, der belaster produktion og omsætning, plus en rimelig avance må indregnes i varens udsalgspris.“

Herudover fandt han, at regeringen især kunne bidrage til en løsning af landbrugets problemer ved at fritage dette erhverv for den forlodsbeskatning, som ejendomsskatterne efter hans mening var, ligesom han som middel til en mere langsigtet løsning anviste ændringer i jordpolitikken, hvorunder der især måtte foretages sammenlægninger af de brug, der havde vist sig at være for små.

H. C. Toft (KF) kritiserede stærkt fremgangsmåden ved forhandlingerne mellem regeringen og landbrugets organisationer, herunder at ingen af de to parter havde fundet anledning til at orientere oppositionspartierne om synspunkter eller krav. Angående hovedlinjerne i partiets stilling udtalte han, at man ville medvirke til vedtagelse af en beløbsramme som den, der var opnået enighed om ved forliget. Man ville længst muligt undgå at medvirke til direkte stats-tilskud, men man ville gå ind for en afvikling af ejendomsskatterne, for en kornordning med højere basispriser for foderkorn, for en ordning med hjemmemarkedspriser, der for producenterne nærmede sig